

Soittamisen kehollisuudesta

Viime vuosina olen ollut kiinnostunut tarkastelemaan teoksissani soittamisen kehollisuutta. Esiintyjänä olen häilynyt performanssitaiteen ja kokeellisen elektronisen musiikin välillä. Olen esimerkiksi soittanut kehooni kiinnitettyjä viuluja sekä itse rakentamaani Kehäkitaraa, häkkimäistä nelikaulaista sähkökitaraa, joka asettuu kehoni ympärille. Nykyklassisen musiikin kontekstissa olen säveltänyt teoksia fagotistille ja voimisteluharjoituksille, sekä saksofonijoogaa saksofonikvartetille.

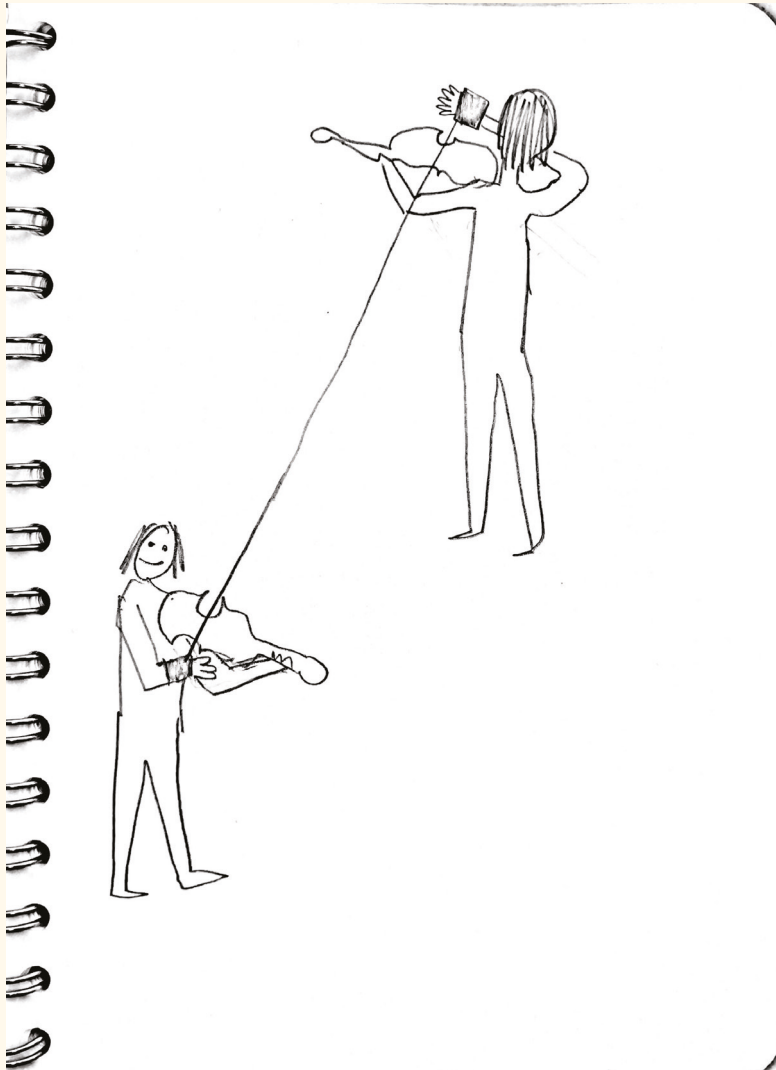
Liike ja rasitus tarjoavat kiinnostavia performatiivisia mahdollisuuksia sävellyksiin, sillä ne tuovat näkyväksi soittamisen fyysisyyden ja ajoittaisen ergonomisen raskauden. Muusikot keskittyvät useimmiten harkitun äänen löytämiseen, jolloin jotkut pohdinnat, kuten miltä soittaminen tuntuu ja näyttää, jäävät toissijaisiksi. Haluan haastaa tätä ajatuspolkua ja kääntää sen ylösalaisin: innostun ajatuksesta, että liike synnyttää äänen ikään kuin sivutuotteena. Uskon, että huomion siirtäminen äänestä kehoon on kiinnostava sisäinen matka muusikoille. Olen itse kokenut liikkeeseen keskittymisen soittaessani vapauttavana. Fyysisyyden korostaminen ja sillä leikittely avaa erilaisia näkökulmia myös yleisölle – lavalle piiritty kuvia, jotka voivat olla samanaikaisesti sekä samastuttavia että absurdeja.

Hybridi (2022) on teos kahdelle viulistille ja erikoisjousille. Teoksessa tarkastelen soittamisen kehollisuutta peilaamalla sitä soittajan kokemukseen soittimestaan ja kahden soittavan kehon väliseen yhteyteen. Kaksi soittajaa muodostavat teoksessa erilaisia kehojen ja soitinten hybridejä, joita korostetaan kokeellisten jousien avulla. Erikoisjouset ovat rakenteeltaan yksinkertaisia, ne koostuvat narujen, viulun jousien sekä pienikokoisten arkitavaroiden yhdistelmästä. Kokeelliset jouset laajentavat viulun soitotapoja ja soittamiseen valjastetaan myös muut kehon osat kuin kädet.

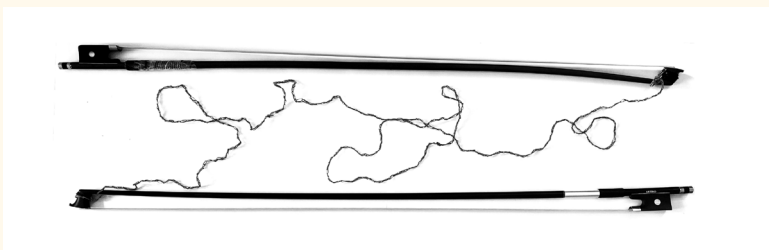
Teoksen partituurissa kuvataan tekstillä ja nuottifragmenteilla, mitä soittajat tekevät. Perinteisen nuottinnoksen sijaan partituurin voi ajatella olevan koreografia. Teoksen alussa soittajat ovat sidottuja toisiinsa, jolloin muusikkojen välinen yhteys on ilmeistä. Kappaleen edetessä vuorovaikutussuhde muuttuu muotoaan ja soittajien välille muodostuu erilaisia voimasuhteita. Ajoittain keskitytään tutkimaan soittajan ja soitinten välistä erityistä yhteyttä.

Oheiset luonnokset ja kuvat Hybridin erikoisjousista kutsuvat lukijan visioimaan, minkälaista liikettä jousilla syntyy, sekä pohtimaan, miltä se saattaisi tuntua ja kuulostaa.

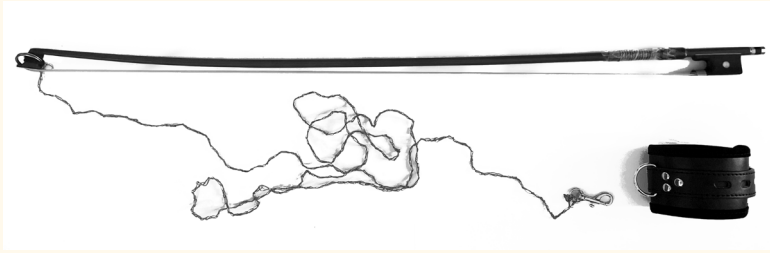
TYTTI AROLA on säveltäjä ja äänitaiteilija, jota kiinnostaa arjen tuominen konserttitiloihin, moniaististen sävellysten tekeminen sekä tilallisen äänen kanssa työskentely. Teoksissaan Arola hyödyntää usein elektrooniikkaa. Viime aikoina hän on innostunut soittamisen kehollisuuden tutkimisesta sekä soitinrakennuksesta.



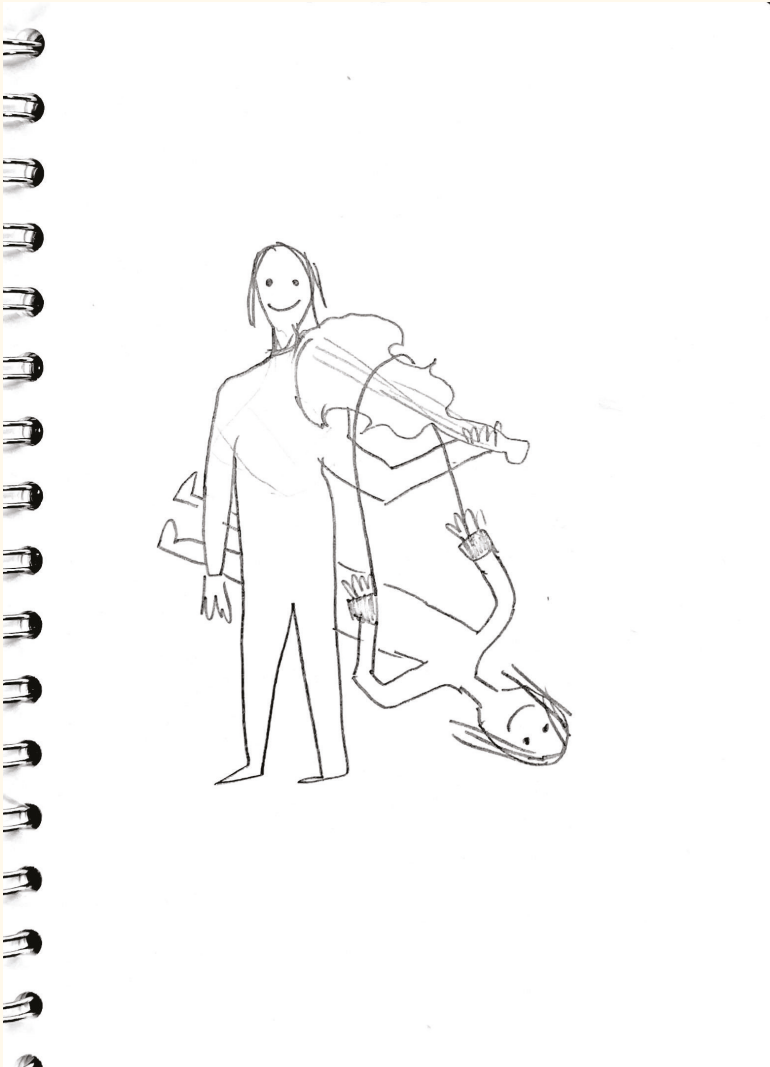
Luonnoskuva 1



BETWEEN-jousi pingottuu soittajien välille



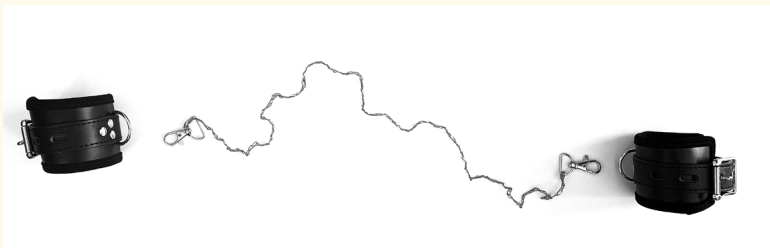
ANKLE-jousen kanssa viulua voi soittaa jalalla



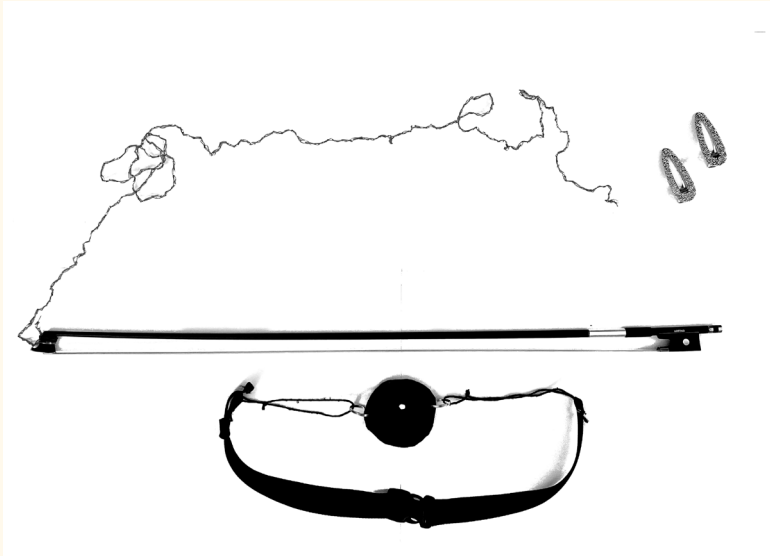
Luonnoskuva 2



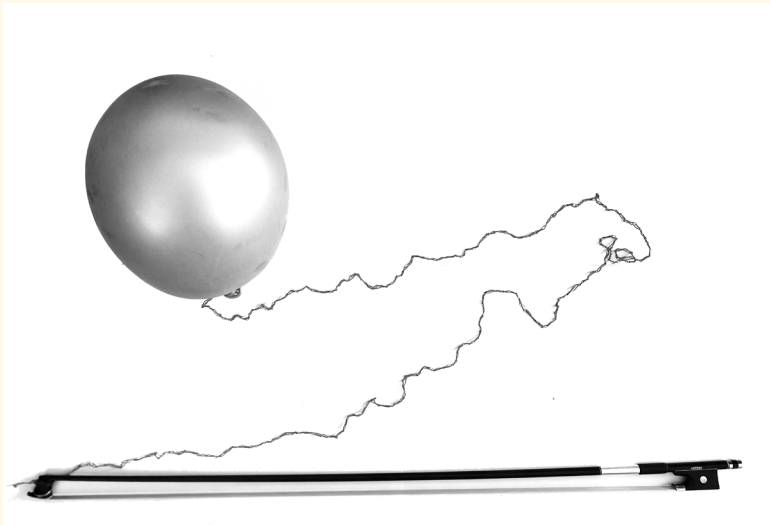
Luonnoskuva 3



WRIST-jousella soittamiseen tarvitaan kaksi kättä



STOMACH-jousi koostuu vyöstä sekä hiusklipseistä, jousi sojottaa mahasta eteenpäin



BALLOON-jousella kädenliikkeet nähdään kaikuna ilmassa